

måneder er udløbet, og det vil i praksis være naturligt, at fordringshaveren – for at undgå at miste retten til at få dækket sin fordring – meddeler skifteretten, når der er anlagt sag. Da skyldneren endvidere må antages at være bekendt med, om der er anlagt en sag mod den pågældende, finder Konkursrådet ikke, at der er et tilstrækkeligt grundlag for at foreslå særlige regler om, at fordringshaveren skal forsyne skifteretten med dokumentation for, at der rettidigt er anlagt sag.

Skyldneren vil således i almindelighed ikke have nogen økonomisk interesse i at fortie oplysning om et sagsanlæg, da dette alene vil indebære en ændret fordeling mellem fordringshaverne. Ved at fortie en sådan oplysning risikerer skyldneren derimod, at skifteretten nægter gældssanering efter konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2, hvorefter skifteretten kan nægte gældssanering, hvis skyldneren ikke loyalt medvirker ved sagens oplysning, eller eventuelt at skifteretten efterfølgende på begæring fra fordringshaveren ophæver kendelsen om gældssanering i medfør af konkurslovens § 229, stk. 1, nr. 1, hvorefter en kendelse om gældssanering på begæring af en fordringshaver kan ophæves af skifteretten, hvis det oplyses, at skyldneren under gældssaneringssagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold.

4.6.2.3. Konkursrådet finder endvidere, at der bør indføres en regel om, at en *betinget fordring* prækluderes, hvis den ikke bliver aktualiseret inden et nærmere fastsat tidspunkt. En betinget fordring vil f.eks. være en ikke-aktualiseret kautionsforpligtelse.

Rådet finder det væsentligt, at en gældssanering medfører en varig løsning af skyldnerens økonomiske problemer, således at skyldneren ved udløbet af afdragsperioden ikke mødes med krav, som er stiftet inden det relevante skæringstidspunkt.

Konkursrådet anfører, at et regelsæt herom kan indrettes således, at retten til dækning af den betingede fordring bortfalder på det tidspunkt, hvor skyldneren meddeles gældssanering, medmindre betingelsen er indtrådt på dette tidspunkt. Alternativt kan en regel udformes således, at retten til dækning bortfalder, hvis betingelsen ikke er indtrådt ved udløbet af skyldnerens afdragsperiode.

Det er rådets opfattelse, at en præklusionsregel mest hensigtsmæssigt bør udformes således, at retten til dækning af den betingede fordring bortfalder, når gældssaneringssagen er sluttet med afgørelse om gældssanering, jf. § 218, stk. 1, såfremt betingelsen ikke er indtrådt på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering. Herved lettes arbejdet med behandlingen af den betingede fordring mest muligt for skifterettens medhjælper og skyldner, idet skyld-

nerens forhold vil være endeligt afklarede, inden det bestemmes, hvilken dividende der kan udbetales til kreditorerne.

Bestridte og betingede fordringer, som ikke anmeldes i gældssaneringssagen, prækluderes efter den almindelige regel herom, jf. ovenfor i pkt. 4.5.2.

Der henvises til betænkningen side 259 ff.

4.6.2.4. Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter, herunder at der ikke synes at være et praktisk behov for regler om fordringsprøvelse i sager om gældssanering, og at regler herom vil kunne føre til længere sagsbehandlingstider.

I forbindelse med høringen over betænkningen er der blevet peget på, at en fordringshavers anmeldelse af en fordring i en gældssaneringssag bør indeholde oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt. Det er i den forbindelse anført, at der – selv om der ikke skal foretages en egentlig fordringsprøvelse i gældssaneringssager – bør sikres skifterettens medhjælper et vist grundlag for at bedømme fordringen. Justitsministeriet er enig i, at fordringshaverne bør opfordres til at fremkomme med oplysning om fordringernes stiftelsestidspunkt. Oplysning herom giver i de fleste tilfælde skifterettens medhjælper mulighed for umiddelbart at vurdere, om fordringen er forældet, hvilket må antages at lette medhjælperens arbejde med sagen.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig, at sagsomkostninger, som pålægges skyldneren i anledning af sager om bestridte fordringer, med henblik på, at skyldneren opnår en endelig afklaring af sine økonomiske forhold, bør anses for stiftet samtidig med fordringen, således at fordringshaveren i givet fald alene modtager dividende af sagsomkostningsbeløbet. Det bemærkes i den forbindelse, at en skyldner normalt ikke vil have nogen økonomisk interesse i at bestride en fordring uden grund, da dette ikke vil have betydning for det samlede beløb, som skyldneren skal betale til kreditorerne, men alene vil indebære en ændret fordeling af dividenden mellem fordringshaverne. Som anført af Konkursrådet, vil den skyldner, der ubegrundet måtte bestride en fordring, f.eks. alene for at chikanere en fordringshaver, endvidere risikere, at skifteretten nægter gældssanering efter konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2, hvorefter skifteretten kan nægte gældssanering, hvis skyldneren ikke loyalt medvirker ved sagens oplysning, eller eventuelt at skifteretten efterfølgende på begæring fra fordringshaveren ophæver kendelsen om gældssanering i medfør af konkurslovens § 229, stk. 1, nr. 1.

Det er i forbindelse med høringen over betænkningen blevet peget på, at forslaget om behandling af betingede fordringer kan føre til, at et pengeinstitut i de